

บทที่ 5

สรุปผลและข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการศึกษา

การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเงินเฟ้อของประเทศไทยกับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ โดยในการศึกษานี้ใช้ข้อมูลทุติยภูมิแบบรายไตรมาสจากธนาคารแห่งประเทศไทย ในช่วงปี พ.ศ. 2541 – พ.ศ. 2548 ประกอบด้วยตัวแปรทั้งหมด 2 ตัวแปร ได้แก่ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) และดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI)

การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเงินเฟ้อของประเทศไทยกับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ โดยนำเอาตัวแปรทั้งสองที่แปลงให้อยู่ในรูปของ Logarithms ไปทำการทดสอบทางสถิติ และได้ทดสอบความนิ่งของข้อมูล (unit root test) ด้วยวิธี Augmented Dickey Fuller ทดสอบโคอินทิเกรชัน (Cointegration) เพื่อหาความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพในระยะยาว ทดสอบเออร์เรอร์คอเรกชัน (error-correction model) เพื่อหาความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพในระยะสั้นและสุดท้ายได้ทดสอบความสัมพันธ์เชิงเหตุเป็นผลโดยใช้วิธีของ Granger and Engle ระหว่างผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศและอัตราเงินเฟ้อ โดยเป็นการทดสอบเพื่อดูว่าการขยายตัวทางเศรษฐกิจนั้น มีผลต่ออัตราเงินเฟ้อมากน้อยเพียงใด และในทางกลับกันอัตราเงินเฟ้อที่เพิ่มสูงขึ้นนั้น ส่งผลต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจหรือไม่ เพื่อให้ทราบถึงตัวแปรกำหนดที่แท้จริง ซึ่งจะทำให้เกิดประโยชน์ต่อการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทยให้เจริญก้าวหน้าต่อไป

ผลการทดสอบ unit root test ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศพบว่าข้อมูลมีลักษณะไม่นิ่งและมี order of integration คือ $I(1)$ และดัชนีราคาผู้บริโภคภายในประเทศพบว่าข้อมูลมีลักษณะไม่นิ่งและมี order of integration คือ $I(1)$ เช่นเดียวกัน

ผลการทดสอบ Cointegration พบว่า ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศและดัชนีราคาผู้บริโภคมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน นั่นคือทั้งสองตัวแปรมีผลซึ่งกันและกัน และในการทดสอบยังพบว่าตัวแปรทั้งสองนั้นมีความสัมพันธ์กันในระยะยาว

ผลการทดสอบความนิ่งโดยการทดสอบส่วนที่เหลือของสมการถดถอย ด้วยวิธี ADF Test ของแบบจำลองแนวโน้มเชิงสุ่มของตัวแปร ที่ lag 0 พบว่าส่วนที่เหลือของทั้งผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศและดัชนีราคาผู้บริโภคมีลักษณะข้อมูลที่นิ่ง แสดงว่ามี Cointegration และมีความ

สัมพันธ์กันเชิงดุลยภาพในระยะยาว

ผลการทดสอบความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพในระยะสั้นโดยแบบจำลอง ECM ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศและดัชนีราคาผู้บริโภคพบว่ากรณีที่อัตราเงินเฟ้อเป็นตัวแปรต้น และผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเป็นตัวแปรตามแบบจำลองมีการปรับตัวในระยะสั้น ส่วนในกรณีที่ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเป็นตัวแปรต้นและอัตราเงินเฟ้อเป็นตัวแปรตามแบบจำลองไม่มีการปรับตัวในระยะสั้น

ผลการทดสอบความเป็นเหตุเป็นผลกัน (Granger Causality) พบว่าอัตราเงินเฟ้อเป็นต้นเหตุของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ และผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเป็นต้นเหตุของอัตราเงินเฟ้อ นั่นคือผลการทดสอบความสัมพันธ์ที่เป็นเหตุเป็นผลมีความสัมพันธ์แบบสองทิศทาง

5.2 ข้อเสนอแนะ

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้ เป็นข้อมูลทุติยภูมิของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศและดัชนีราคาผู้บริโภครายไตรมาส ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2541(ไตรมาสที่ 1) – พ.ศ. 2548(ไตรมาสที่ 4) เป็นเวลา 8 ปี โดยมีจำนวนค่าสังเกต (Observation) เท่ากับ 32 ซึ่งอาจเป็นช่วงเวลาที่สั้นเกินไป ทำให้มีข้อจำกัดในการหาช่วงเวลาที่เหมาะสม และอาจไม่ได้ครอบคลุมถึงเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดมาก่อนที่สามารถเกิดขึ้นได้ เช่น ภาวะสงครามระหว่างประเทศ ภัยธรรมชาติและโรคติดต่อร้ายแรง ซึ่งมีผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจ ผู้ที่สนใจจะศึกษาควรพิจารณาถึงปัจจัยเหล่านี้ ซึ่งอาจใช้ข้อมูลในการศึกษาให้มากขึ้น เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ยังทำให้ผลการศึกษามีความน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น หรืออาจใช้ข้อมูลรายปีเพื่อศึกษาเปรียบเทียบกับผลการศึกษารายไตรมาสว่า ได้ผลเหมือนหรือต่างกันอย่างไร